

1. Szentesi Csaba: *Cím nélkül / Untitled*, 2016
(Ceruza, akril, papír, vászon / graphite, acrylic, paper on canvas, 80 x 110 cm)
2. Szentesi Csaba: *Cím nélkül / Untitled*, 2016
(Ceruza, akril, papír, vászon / graphite, acrylic, paper on canvas, 80 x 110 cm)
3. Szentesi Csaba: *Cím nélkül / Untitled*, 2016
(Ceruza, akril, papír, vászon / graphite, acrylic, paper on canvas, 90 x 150 cm)
4. Szentesi Csaba: *Cím nélkül / Untitled*, 2016
(Ceruza, akril, papír, változó méretek / graphite, acrylic, paper, variable dimensions)
5. Kútvölgyi-Szabó Áron: *4 perccel később oldalnézetből / 4 Minutes Later from a Side-view*, 2016
(installáció: különféle tárgyak, talált tárgyak, giclée nyomatok / installation: various objects, found objects, giclée prints)
6. Kristóf Gábor: *Heidi: Absztrakt 1020823M / Heidi: Abstract 1020823M*, 2016
(ofszet nyomóköpeny / offset printing blanket, 169 x 216 cm)
7. Kristóf Gábor: *Heidi: Absztrakt 1004872K / Heidi: Abstract 1004872K*, 2016
(ofszet nyomóköpeny / offset printing blanket, 169 x 216 cm)
8. Fridvalszki Márk: *Hommage für das Material III.*, 2016
(videó, zene: FOR., 8' loop, VHS 88' / video, music: FOR., 8' loop, VHS 88')
9. Fridvalszki Márk: *Starless 1-12*, 2016
(digitális kollázs, akril transzfer, vászon, 60x60cm; tapéta: digitális nyomtat, változó méretek / digital collage, acrylic transfer on canvas, 60x60 cm; wallpaper: digital print, variable dimensions)
10. Szentesi Csaba: *Cím nélkül / Untitled*, 2016
(Ceruza, akril, papír, vászon / graphite, acrylic, paper on canvas, 90 x 150 cm)
11. Szentesi Csaba: *Cím nélkül / Untitled*, 2016
(Ceruza, akril, papír, vászon / graphite, acrylic, paper on canvas, 100 x 150 cm)

2016/12/17-2017/01/29

INTERFERENCIA

KIÁLLÍTÓ MŰVÉSZEK / EXHIBITING ARTISTS: FRIDVALSZKI MÁRK, KRISTÓF GÁBOR, KÚTVÖLGYI-SZABÓ ÁRON, SZENTESI CSABA
KURÁTOR / CURATOR: FENYVESI ÁRON
MEGNYITÓ / OPENING: 2016/12/16 (PÉN/FRI) 19:00

A Trafó Galériában megrendezett csoportos kiállítás tematikus fókuszja a fiatal magyar művészet egyik potenciális nagy narratívájaként kínálkozó új absztrakt jelenségekre koncentrál. A több mint százéves fogalmi és esztétikai evolúciót maga mögött tudó absztrakció több magyar művész generáció számára is meghatározó volt a XX. század folyamán; a legfiatalabb magyar művészek számára azonban az elmúlt években kezdett igazán fontossá válni. Az új absztrakt tendenciák speciális lokális magyar vonatkozása lehet az, hogy a most a képzőművészeti életben pozíciójukat ambíciózusan kereső alkotók bátran csatolnak vissza az 1960-as, 70-es éveket jellemző absztrakt neoavantgárdjára, amely sokáig nem volt túl népszerű referenciapont az ezredforduló után.

Fontos ugyanakkor azt is hangsúlyoznunk, hogy a kiállítás nem egy homogén „absztrakció” fogalommal dolgozik. Az képi és térbeli absztrakt leképzés nagyon sok vetülete jelenik meg a kiállított művekben; a kiállítás értelemszerűen ezek párhuzamos létére, potenciális kapcsolódási pontjaikra fókuszál. A kiállított térben egyaránt található analitikus absztrakt, konceptuális absztrakt, technikai absztrakt és lírai absztrakt pozíciókat; sőt ezek hibridizálása különösen jellemző a fiatal magyar művészgenerációra. Ezen túl az is mindenképpen közös a négy kiállító művész motivációjában, hogy valamiféle interferenciát hozzanak létre a nézők befogadási rutinjaiban, még ha ezt más-más eszközökkel teszik is.

A Lipcsében élő **Fridvalszki Márkot** (1981) bécsi pályakezdete óta foglalkoztatja a (poszt-)digitalitás és a glitch esztétikája, a kiállításon látható összetett installációja pedig akár egy személyes techno-archeológiai kutatásként is felfogható. Kiállított művei egy sajátos nosztalgia leképezéseiként is értelmezhetők, amely egy „érthetőbb” és analógabb világ után áhítozik, ami nem black box-alapú digitális működésre épül, hanem egy egyszerűbben kódolható esztétika révén működik. Fridvalszki *Starless* című ciklusa, mely táblaképekből és egy nagyméretű tapétamintából áll, egyértelműen visszavágyik az anyagsághoz, a 00-ás évek digitális forradalma után. Fridvalszki absztrakt geometrikus motívumokkal operál, melyek rehabilitálják az op-artot és más minimalista képtaktikákat, ráadásul a táblaképein alkalmazott akril transzfer eljárással analóg glitcheket hoz létre, amiknek következtében a digitálisan generált motívum kiszámíthatósága össze is omlik.

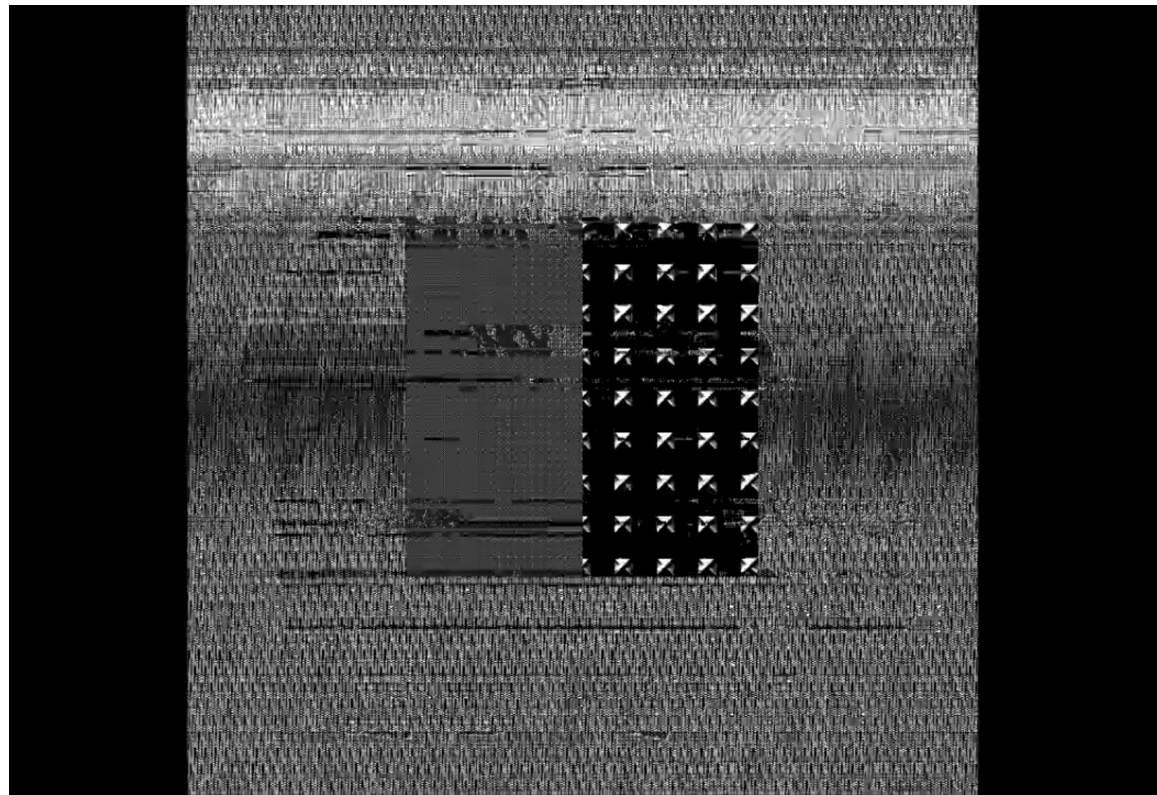
The thematic focus of the group exhibition of Trafó Gallery concentrates on new abstract tendencies; one of the potential big narratives of young contemporary Hungarian art. Abstraction, which has evolved theoretically and aesthetically for over hundred years, was an important central notion for many generations of Hungarian artists during the 20th century; the youngest generation has just started to experiment with it a few years ago. The special local feature of the new abstraction might be that the young generation, which is ambitiously trying to find its positions in the art world, uses references of the 1960s and 70s abstraction, which wasn't that popular after the turn of the millennium.

It is important to note though, that the exhibition is not based on a homogenous notion of abstraction. There are many forms of visual and spatial abstraction present in the gallery, and the exhibition tries to create parallels and potential connection-points between them. There is analytic abstraction, conceptual abstraction, technical abstraction and lyrical abstraction present in the works of the exhibitors who also tend to create hybrids out of these concepts. And it is utmost important, that all four artists share a common motivation in creating interferences, bugs, glitches in the acts of the perception of the viewers.

Márk Fridvalszki (1981), who is currently living in Leipzig, is obsessively examining (post-)digital aesthetics and glitch. His complex installation in the gallery space can be interpreted as a personal techno-archeological research. His works can be seen also as imprints of a nostalgia that reaches towards a more understandable, more analogue world, which is not as indigestible as the mechanisms of the digital black box. Fridvalszki's *Starless* series, which consists of paintings and tapestry, clearly tends back towards materiality after the digital revolution of the 00 years. Fridvalszki operates with geometrical motifs that rehabilitate the tactics of op-art and minimalist tendencies. With the technology of acrylic transfer on his paintings he creates analogue glitches, which make the calculability of the digitally generated motifs collapse. The phenomenon of the glitch that appears in the works of Márk Fridvalszki is always located inside the machine. The glitch is always caused by the human operator, who creates errors in the hardware or applies a wrong software code. But because of the glitch we are able to see behind the machine, the error unveils itself and actually

A Fridvalszki Márk műveiben megjelenő glitch jelenség, vagyis a digitális hiba helye mindig a gép. A glitch okozója pedig többnyire a humán operátor, aki vagy a hardware-t károsítja, vagy a szoftverben alkalmaz hibás programkódot. A glitch által azonban valahogy mégis a gép mögé láthatunk; a hiba feltárja önmagát és voltaképpen ez segít megérteni a gép működését – Carolyn Kane gondolatait parafrázálva. A *Hommage für das Material III.* videó robosztus, monolitikus, absztrakt formák mozgó gifjeire épül. A mű retrográd esztétikáját és a minimalizmusra való törekvést hangsúlyozzák a szerkesztő szoftver (Windows Movie Maker) egyszerű filterei. A mozgóképeken egy elidegenedett kibertáj képe jelenik meg a látogatók előtt, ahol időkapszulaként a régmúlt elemei is feltűnnek a drámai techno-szürkeségben.

this is an effect which helps to understand how the machine is operating – paraphrasing the thoughts of Carolyn Kane. The video entitled *Hommage für das Material III.* is built upon gifs created from robust, monolith, abstract forms. The retrograde and minimalistic aesthetics of the work is highlighted with the simple filters of the editing software (Windows Movie Maker). On the moving images an alienated cyberspace unravels in front of the viewer, where also time capsules of ancient pasts appear in a dramatic techno-greyness.

Fridvalszki Márk: *Hommage für das Material III.* (részlet a videóból / video still, 2016)

Kristóf Gábor (1988) talált tárgyakon, ipari eszközökön keresztül jut el az absztraktnak ható felületek poéziséig. Kicsit tovább merészkedve két legutóbbi önálló kiállításával mintha már egyenesen a poszt-humán absztrakció irányába fordult volna a magát gyakran mediátorként aposztrofáló művész. *Heidi absztraktjai* című sorozatával is sikerült egyensúlyt találnia a neokonceptuális és a monokróm iskolák között. Sajátos meta-festészeti praxisában Kristóf a „talált tárgy” több mint százéves konceptuális hagyományával is dialógusba kerülve, gépek által, de analóg módon létrehozott képtárgyakat sajátít ki. Kristóf Gábor ipari, de nagyon is költői konceptualizmusa révén igazolja a festészet létjogosultságát, úgy, hogy nyakig merül gyársorok automatizált folyamataiba és onnan olyan elemeket ragad ki, mint a kiállítótérben is látható Heidelberg ofset nyomdagép két nagyméretű elhasznált köpenye.

Gábor Kristóf (1988) reaches poetics of seemingly abstract surfaces through found industrial objects. In the case of his two latest solo exhibitions the artist – who often describes himself as a mediator – went even further by turning towards post-human abstraction. Kristóf with his series entitled *Heidi's Abstracts* managed to find a balance between neo-conceptual and monochrome tendencies. In his special meta-painting practice, Gábor Kristóf starts a dialogue with the century-old conceptual tradition of objet trouvé, the artist appropriates objects which are images created by machines in an analogue way. Gábor Kristóf with his industrial and poetic abstraction finds a *raison d'être* for painting as he dives deep into the automatization of industry and he appropriates such objects as the two huge used offset printing blankets of a Heidelberg machine.

Kútvölgyi-Szabó Áron (1985), a Pécsi Tudományegyetem Művészeti Karának egykori szobrász szakos hallgatója az absztrakciót a hálózatelemélet és annak térbeli modelljei felől közelítette meg egykor. Kútvölgyi-Szabó új enigmatikus kompozíciói a tapasztalásban és az ismeretrendszerezésben kitüntetett szerepet kapó négyzethálós raszterekkel történő kísérletezésre épülnek. A nagyon sokféle anyagon megjelenő négyzetháló szerkezet, ugyanakkor sok esetben nagyon is személyes tárgyakat, rekonstruálhatatlan történeteket rejt magában. Félig felfejthető jelrendszerek, látszólag összeálló fragmentumok, illetve szándékosan szétzilált és ez által bizonytalanra tett reprezentációk jelennek meg a kiállított munkákon, amelyek folyamatosan szembesítenek minket az adott mű anyagságával is.

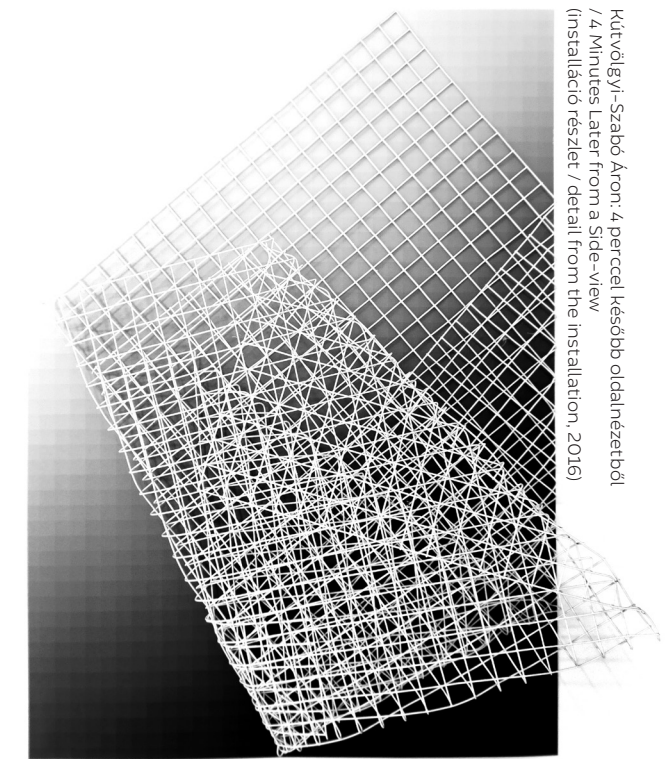
Áron-Kútvölgyi Szabó (1985) a former sculpture student of the University of Pécs, approached abstraction from the direction of network theory. Kútvölgyi-Szabó's new enigmatic compositions are built upon different quadrat grid-systems, which have a very important and symbolic role in observation and the systematization of knowledge and cognition. The grid-system which is present in almost every object in the space hides or highlights many personal objects and not reconstructable narratives. Half unraveled, ambiguous systems and seemingly fitting fragments that are also sometimes distorted on purpose, confront us with the materiality of the artworks.

Szentesi Csaba (1977) a Trafóban kiállított legújabb ciklusának művei lényegében gesztuművészeti eszközökre épülő, vagyis papírtépések eredményeképpen alakuló ösztönösen absztrakt formákat hordozó montázsok, kollázsok. Szentesi motívumkészlete kendőzetlenül inspirálódik alkalmazott, vagy tervezőgrafikai trendekből, amelynek végtermékeit: logóit, emblémait, a brandeket jelölő vizuális entitások világát feszíti szét műveivel. Szentesi szinte punkos hevületű művei, papír-plakát tépéssel jönnek létre, vagyis inkább a destrualás, mint a dekonstrualás személyes élményéből megközelíthetők. Szentesi geometrikus, non-figuratív motívumkészletét eredetileg papírra festi, rajzolja, fújja fel, majd ezeket a vászonra ragasztva, akár több rétegben módszeresen visszatépdési a felületről. A Trafóban kiállított kisebb méretű keretezetlen sorozata pedig inkább toldalékolással és hajtogatással, mint fizikai elvétellel (tépés), hozza létre hol erős színekben szaturáló, hol minimalista, de szúrós geometriájú képtárgyait.

Csaba Szentesi's (1977) newest series of works exhibited in Trafó is built upon gestures of paper-tearing, which create instinctive abstract forms. The motifs of Szentesi's collages and montages are outspokenly inspired by applied graphic design trends as the artist bursts the logos, emblems and visual entities of brands. The punkish works of Szentesi can be more easily approached from the direction of the personal experience of anger of destruction, than the more analytical deconstruction. Szentesi paints his geometric, non-figurative motifs on papers, which he applies with paint or pen to the canvas, which then he systematically tears down from the surface. The smaller series of the artist is based rather on the gesture of folding than destruction. His small paper objects are colorful, minimalistic pieces of art with oversaturated colors and spiky geometry.

Szentesi Csaba: *Cím nélkül / Untitled*, 2016

Kútvölgyi-Szabó Áron: *4 perccel később oldalnézetből / 4 Minutes Later from a Side-view* (installáció részlet / detail from the installation, 2016)